

Онейромантка

КУПИТИ

Про книгу

Україна, 1991 рік. Часи кризи й невизначеності породжують попит на екстрасенсів, відьом і ворожок. Та серед численних шарлатанів є справжня онейромантка — Міла. Вона здатна проживати у снах життя інших людей — і живих, і мертвих. Смерть, біль і зради давно стали для неї виснажливою буденністю.

Та все змінюється, коли Міла отримує особливе замовлення від чоловіка на ім'я Ренат. Він просить знайти цінний артефакт, який передавали в його родині з покоління в покоління. З кожним сновидінням дівчину дедалі глибше затягує вир загадок минулого, інтриг і таємничої сили. Сили, яка поступово стирає межу між чужими снами та Мілиним життям...

Міла
Квітень 1991-го

Крижана вода здіймається по вимоклих ногах, холод хвилею накриває тіло та щільно охоплює горло. Сталеві пальці стискають шию. Повітря виривається глухим криком і безпомічно розсіюється блідою хмаркою перед його обличчям. Останнє, що я бачу, — гострий, хижий погляд задоволення.

Світ поглинає холодна темрява.

Мені завжди здавалося, що помру рано. Я була в цьому впевнена. Смерть навіть перестала мене жахати. Вмирання не було таким страшним, як здавалося. Уперше я померла в дев'ять років, коли мене роздерли вовки. Потім у чотирнадцять: груди пропалило полум'я кулі. Мить — і тебе вже не існує.

Якщо вмієш проникати в голови та тіла інших, смерть — це не найстрашніше, що можна пережити. Люди чинять із тобою набагато гірші речі, ніж просто вбивства. Лишати живим після такого — гірше за згубу. Смерть приносить полегкість. У смерті немає нічого жахливого, коли помираєш сам. Для тебе все нарешті закінчено.

Однак я маю прокидатися. Мушу розплющувати очі після кожної смерті. Після кожного вбивства, жорстокості та зради. Після всього, що зі мною робили вві сні.

Час завмирає. Я в темряві. Мене давно не лякає смерть. Мене лякають живі. А ще мене лякають ті порожні хвилини після смерті іншої людини, коли я — спостерігачка зі світу живих — залишаюся сама в цій глухій нескінченній темряві. Щоразу думаю: а якщо це мій останній сон? А якщо я вже не прокинуся? Помру нарешті. Чи навіки залишуся замкненою тут, у в'язкій гнітючій пітьмі, що набагато гірше.

Тоді звучить він: гидкий та в'їдливий дзвінок механічного будильника, який незмінно повертає мене до світу живих.

Дзвінок.

Коли розплющую очі, доводиться згадувати, чи я зараз на сеансі, чи намагаюся виспатися вдома. Бувають дні, коли по вісімнадцять годин

проводжу в напівсні, а буває, що не сплю кілька діб, щоб позбутися кошмару, який пережила.

Вдихаю. На мене дивляться незнайомі червоні очі. Повільно опускаю погляд на руку, що стискає хрестик на шиї. Жінка шепоче:

— Ну як?

На якусь мить здається, що то моя мама. Але я скліпаю це марення й підводжуся в чужому ліжку.

— Ваша донька... — у голові спливають щойно пережиті образи. Темні калюжі, страх. Сморід і важкість у грудях. Чорні змії виповзають із холодної твані й кільцями лягають на шию. Я померла. Дивлюсь у вічі наляканої жінки. — Мені дуже шкода.

Чуже обличчя кривиться, і велика сльоза котиться по ринвах глибоких зморщок. Щосили намагаюся згадати її ім'я. Через схлипування нічого не вдається.

— Мені шкода, — знову втомлено повторюю, ніби завчену роль.

— Де? Як? — вона дивиться на мої пальці, що досі зчеплені на шиї. — Ви впевнені? Швидко опускаю руки, але жінка не відводить погляду. Шкіра на шиї горить. Закладаюся, там яскраво-червоні подряпини, які я дістала, вириваючись із невидимих лабетів.

— Я не можу бути впевнена, — важко підводжуся з ліжка, і в очах темнішає. Образи поступово стають чіткими, крихта за крихтою згадую побачене вві сні. — На неї напали. Темно, багато води. Дуже багато застоюної води. Вона знала це місце, міський колектор.

У голові крутиться цифра, нарешті я згадую адресу. Точніше, дівчина згадує. Це її спогади шлейфом тягнуться зі сну в мою реальність.

— Міський колектор номер два.

Жінка плаче. Я нарешті пригадую, як її звуть, і знову розтуляю рота, щоб утішити, але в тіні кімнати помічаю чоловіка. Його тут не було, коли я починала сеанс. Дивлюся на суворе бліде обличчя — живіт неприємно стискає тривога.

— Херня, — випльовує він.

— Можливо, — байдуже погоджуюся й забираю свій годинник. Слова, які хотіла сказати, застрягають у горді.

У роті гірчить. Чоловік та жінка починають сваритися, тим часом я взуваюся у вузькому передпокої і накидаю пальто. Доводиться чекати, поки вони закінчать. Нарешті заплакана жінка нервово дістає смужку купонів. Вона намагається відірвати три, та руки так тремтять, що останній розривається навпіл. Жінка невпевнено подає його мені. Криво всміхаюся й ховаю руки в кишені. Права долоня звично лягає на товстий будильник:

— Телефонуйте.

Я вислизаю крізь прочинені двері. Крики б'ються об брудні стіни малоповерхівки, тягнуться за мною кілька сходових маршів униз. Щойно торкаюся дверей у під'їзд, як хтось ззовні так рвучко смикає їх на себе, що мало не падаю. Висока постать нависає наді мною, аж серце озивається тривожним калатанням. Швидко опускаю погляд і протискуюся між луткою та кремезним тілом. Двері за спиною з гуркотом зачиняються.

Погляд чоловіка зі сну досі стоїть перед очима. Я спльовую густу слину, ніби так можу позбутися слизького відчуття на шії. Дівчину задушили. Закурюю і повільно рухаюся до зупинки. Ненавиджу вбивства. І ще більше ненавиджу прокидатися після такого, бо не одразу впізнаю світ. Усе ніби змінюється, знайомі речі та відчуття втрачають звичні обриси.

І я бачу все довкола очима іншої людини. Я ніби випромінюю чужі почуття, як радіацію, тому зупиняюся и чекаю, коли вони повністю розчиняться.

— Ти не можеш залишитися в моїй голові, — спокійно кажу я.

Інколи вже не певна, де моє життя, а де сотні інших, у чиїх головах я побувала. Здається, з кожним сеансом я дедалі більше втрачаю себе й дедалі більше розчиняюся в чужих спогадах та думках.

У лівій руці так і стискаю купони та проводжу пальцем по надірваному краєчку, аж поки він стає гладеньким. Сподіваюся, його приймуть. Дзвінок трамвая змушує мене здригнутися майже так само, як звук робочого будильника.

Викидаю недопалок і розтираю попіл носакон. Трамвай їде, а я повільно йду за ним. Можна було б проїхати кілька зупинок до дому, щоб не брести пішки лісом, але не хочу витрачати гроші. Два житлові райони об'єднує

самотня траса, що сірою безживною смугою запеклася крізь густий ліс, наче шрам від ножа. Ніхто тут не ходить пішки. Тільки маніяки.

Ступаю на вузький асфальтований тротуар уздовж дороги і знову закурюю. Весняні сутінки застилають усе порохнистим туманом. Коли залишаюся сама на безлюдній дорозі, здіймається тривога. Не найкраще рішення після побаченого вві сні. Перед очима знову той владний задоволений погляд. Насолода від жорстокості... скільки я вже бачила таких очей.

Відлуння трамвайного гуркоту змушує асфальт тремтіти. Сходжу з вузького тротуару на узбіччя. Ноги одразу грузнуть у вологій землі, і я згадую ліс біля нашого старого будинку. Після сеансів, коли знову повертаюсь у власну свідомість, завжди приходять спогади з дитинства. Ховаю усмішку в комір пальта, коли мене переганяє ще один трамвай. До того, як мамі виділили квартиру, ми з нею гуляли та збирали ягоди, ходили до річки й залишали печиво для лісовика. Здається, це було дуже давно. Майже вічність тому. Тоді так само пахтіло вологим ґрунтом та корою дерев. Навесні всі запахи здаються гострішими. «Вдихай на повні груди, коли земля пробуджується від холодного забуття, бо так пахне безсмертя», — казала бабуся.

КУПИТИ